

določi pot ter najde cilj tja dalje v odprto daljavo, ki je ima še pred sabo, — prav takó je obstal, pomudil se na tem vrhu svojem genij Prešernov.

„Wenn über Jahr und Tag keine Zhbeliza erscheint, so dürfte ich eine Sammlung meiner pélme herausgeben.“ Takó je s tega vrha pisal v literarnem pismu v Prago Čelakovskemu, ko mu je leta 1836. pošiljal sam svoj „Kèrft per Šavízi“. S posebno zbirko pesmi je torej nameraval Prešeren takrat v naši literarni zgodovini sami naglasiti, označiti ta svoj vrh. Pa je namero kesneje opustil, in sicer — vsled nove ideje, novega koraka v svojem razvoju. A ta ideja, ta korak pa je spet posebno poglavje zase o Prešernovi umetnosti!

V Ljubljani, leta 1914.

Nsekavno sporoben, zelo sporoben v izkritik - a peseriden, mnogobesiden, da je rek Ton: 22

Pastuškin :

Dnevi.

Ki zdaj mi siješ, dan, kako si lep
in bogat; kakor takrat Jozvi, hajdi,
postoj, postoj, nikoli mi ne zajdi! —
— Jaz moram v noč, za svoje čare slep. —

Pa tam, če višji goni te ukrep,
v spomina loki z brati se mi najdi;
pred mano, kakor polni grozdi v brajdi,
mi novi dnevi nov bude pohlep.

Za vsemi pa, ki bodo še sijali,
že mnogo sanjan, slutnjema poznan,
sladkà pričakovanja v srcu pali,

prebija rožnato oblak teman,
oko mi čara z jasnimi kristali
moj zadnji, večni — moj najlepši dan.

